

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/24/2026
Identifikačné číslo spisu:	2216010323
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Petr Kaňa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2216010323.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Emila Dubňanského na neverejnom zasadnutí konanom 24. júna 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného L. D. pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. októbra 2022, sp. zn. 6To/20/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného L. D. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Dunajská Streda (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom zo 7. júla 2021, sp. zn. 1T/76/2016, uznal obvineného L. D. (ďalej tiež „obvinený“) za vinného pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 13. marca 2015 v čase približne o 16:00 hod. na parkovisku pred obchodom spoločnosti Kaufland na Kasárenskej ulici v Šamoríne v okrese Dunajská Streda, po tom ako bol pre podozrenie z krádeže tovaru v priestoroch obchodu spoločnosti Kaufland naháňaný príslušníkom mestskej polície mesta Šamorín - poškodeným G. X. vybehol z priestorov obchodu na parkovisko, kde nastúpil do osobného motorového vozidla zn. VW Polo evidenčného čísla P.-XXX Q., na následnú výzvu poškodeného G. X. aby z vozidla vystúpil reagoval tak, že vozidlo naštartoval a rozbehol sa ním smerom na poškodeného, následkom čoho poškodený zostal ležať na kapote osobného motorového vozidla, na ktorej ho následne viezol až po svetelnú križovatku Bratislavskej a Kasárenskej ulice, kde poškodený G. X. z osobného motorového vozidla spadol, po čom pokračoval v jazde v smere na Bratislavu, čím spôsobil poškodenému G. X. opuch tretieho prsta pravej ruky a opuch píšťaly ľavého predkolenia podľa lekárskej správy, pričom skutku sa dopustil i napriek tomu, že Okresným súdom Pezinok vydaným rozsudkom zo 4.11.2013 pod sp. zn. 2T/153/2013 právoplatným 4.11.2013 bol za zločin krádeže podľa § 212 odsek 2 písmeno a), odsek 4 písmeno a) a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194

odsek 1 Trestného zákona uznaný vinným a odsúdený k nepodmienečnému trestu odňatia slobody.

Súd I. stupňa za to obvinenému uložil podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona, pri aplikácii § 38 ods. 5, § 37 písm. h), písm. m) a § 41 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 25. októbra 2022, sp. zn. 6To/20/2022 (ďalej tiež „napadnutý rozsudok“), na podklade odvolania obvineného, zrušil napadnutý rozsudok súdu I. stupňa v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám uznal obvineného za vinného pre zločin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

dňa 13. marca 2015 v čase približne o 16:00 hod. na parkovisku pred obchodom spoločnosti Kaufland na Kasárenskej ulici v Šamoríne v okrese Dunajská Streda, po tom ako bol pre podozrenie z krádeže tovaru v priestoroch obchodu spoločnosti Kaufland naháňaný príslušníkom mestskej polície mesta Šamorín - poškodeným G. X. vybehol z priestorov obchodu na parkovisko, kde nastúpil do osobného motorového vozidla zn. VW Polo evidenčného čísla P.-XXX Y., na následnú výzvu poškodeného G. X., aby z vozidla vystúpil reagoval tak, že vozidlo naštartoval a rozbehol sa ním smerom na poškodeného, následkom čoho poškodený zostal ležať na kapote osobného motorového vozidla, na ktorej ho následne viezol až po svetelnú križovatku Bratislavskej a Kasárenskej ulice, kde poškodený G. X. z osobného motorového vozidla spadol, po čom pokračoval v jazde v smere na Bratislavu, čím spôsobil poškodenému G. X. opuch tretieho prsta pravej ruky a opuch pŕšťaly ľavého predkolenia podľa lekárskej správy.

Za to odvolací súd uložil obvinenému podľa § 323 ods. 2 Trestného zákona, pri aplikácii § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 1 a § 39 ods. 1 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

* * *

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený L. D. písomným podaním doručeným súdu I. stupňa 23. októbra 2025 vlastné dovolanie.

Vo vlastnej dovolacej argumentácii obvinený požiadal aj o ustanovenie advokáta pre účely dovolacieho konania, pričom uviedol, že dovolanie bude uplatňovať primárne z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku.

Namietal, že súd I. stupňa a odvolací súd sa pri záveroch o jeho vine unáhľili a nesprávne ustálili skutkový dej. Svoje úvahy neodôvodnili riadne a presvedčivo, najmä vo vzťahu k učeným výpovediam svedkov, kedy každý zo svedkov vypovedal v podstate rozdielne, a tieto ich výpovede sa nedokázali stotožniť s jeho výpoveďou či výpoveďou poškodeného.

Poškodený klamal o skutku, ktorý mu bol kladený za vinu, pričom jeho výpoveď bola formulovaná tak, aby ani v prípade preukázania jej nepravdivosti nebolo možné voči poškodenému vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť za krivú výpoveď a krivú prisahu. Táto výpoveď sa následne premietla aj do záverov oboch súdov, ktoré považovali jeho vinu za dostatočne preukázanú.

Na základe uvedeného dospeli k záveru, že je dôvodné ho odsúdiť na nepodmienečný trest odňatia slobody za použitia hmotnoprávnych ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorých použitie prichádza do úvahy len vtedy, ak neexistuje ani najmenšia pochybnosť o tom, že použitie týchto ustanovení nepovedie v budúcnosti k podaniu mimoriadneho opravného poriadku, teda nedôjde k

zaťažení vyššej inštalácie, ktorá je schopná a má právomoc naprávať chyby súdov nižších stupňov, ktoré sa svojimi chybnými závermi a ich premietnutím do chybných rozhodnutí, dopustili porušenia a nerešpektovania základných ľudských práv a slobôd.

Podľa názoru obvineného došlo k porušeniu § 323 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 5, § 37 písm. h) a písm. m), § 41 ods. 1, § 39 ods. 1 Trestného zákona; čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj ustanovení, na základe ktorých je možné vydať rozsudok, uznesenie či iné listiny, pričom takéto porušenia sú dostatočné na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o porušení uvádzaných ustanovení Okresným súdom Dunajská Streda a Krajským súdom v Trnave v neprospech obvineného.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozhodnutie súdu I. stupňa aj odvolacieho súdu a vrátil vec súdu I. stupňa.

Obvinený následne formuloval dovoláciu argumentáciu aj prostredníctvom ustanovenej obhajkyne JUDr. Ildikó Ulekovej, ktorá síce formálne zopakovala uplatnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku, uvádzajúc však, že „v zmysle porady s odsúdeným základ dôvodu jeho dovolania spočíva predovšetkým v dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku“.

Naplnenie predmetného dovolacieho dôvodu [písm. i)] obvinený následne odvodzoval od nesprávnych, resp. nesprávne vyhodnotených skutkových zistení odvolacieho súdu. Namietal, že skutkový stav nebol zistený bez dôvodných pochybností, dôkazy boli hodnotené arbitrárne a v konaní neboli odstránené existujúce rozpory. Uvedené skutočnosti mali pritom podstatný význam pre právne posúdenie skutku a jeho právnu kvalifikáciu. V dôsledku uvedených skutočností došlo k porušeniu § 2 ods. 10 a § 2 ods. 12 Trestného poriadku aj čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V konaní existovali zásadné a nevyriešené rozpory týkajúce sa rozhodujúcich skutkových okolností, ktoré mali priamy dopad na právnu kvalifikáciu skutku. Už od prípravného konania opakovane tvrdil, že to bol práve poškodený - mestský policajt, ktorý sám vyskočil na kapotu motorového vozidla. Toto tvrdenie bolo podporené aj výpoveďou očitej svedkyne - U. K.. Súd I. stupňa však napriek existencii dvoch navzájom protichodných a vierohodných výpovedí (výpovede poškodeného a výpovede obvineného), založil svoj záver o jeho vine výlučne na výpovedi poškodeného.

Ak by sa však skutok stal tak, ako ho opísal on (obvinený) a svedkyňa U. K., t. j. že poškodený sám vyskočil na kapotu motorového vozidla, potom použitie motorového vozidla ako nástroja násilia proti verejnému činiteľovi by bolo vylúčené. Napriek tomu, že so svedkyňou U. K. opísali priebeh incidentu odlišne od poškodeného, bez ďalšieho relevantného dôkazu súdy uverili výpovedi poškodeného. Aj keď navonok sa môže táto skutočnosť javiť ako nepodstatná, má však zásadný význam pre právne posúdenie skutku, t. j. či bola naplnená objektívna a subjektívna stránka uvedených trestných činov - trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Obžaloba založila svoj záver o naplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa v zmysle § 323 Trestného zákona najmä na tom, že v snahe vyhnúť sa služobnému zákroku, použil voči policajtovi násilie motorovým vozidlom. Takýto záver podľa názoru obvineného nie je udržateľný, pretože nebolo bez dôvodných pochybností preukázané, že by naštartoval motorové vozidlo a následne sa s ním rozbehol smerom na poškodeného. Ak by však mestský policajt skutočne sám naskočil z boku na motorové vozidlo, potom by nebolo možné konštatovať, že toto motorové vozidlo bolo použité z jeho strany ako zbraň, a tým pádom ani použitie násilia voči verejnému činiteľovi.

Súčasne namietal, že odvolací súd nemal splnené podmienky na rozhodnutie o odvolaní postupom podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku. Už v odvolaní poukázal na zjavné a závažné skutkové pochybnosti,

ktoré mali rozhodujúci význam pre právne posúdenie skutku a ktoré neboli v rámci odvolacieho konania žiadnym spôsobom odstránené. Na potrebu doplnenia dokazovania pritom poukazoval aj sám prokurátor, ktorý navrhoval vrátiť vec súdu I. stupňa na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, hoci sám odvolanie nepodal. Na hlavnom pojednávaní konanom 25. októbra 2022 navyše uviedol, že rozsudok súdu I. stupňa, vrátane výroku o treste, považuje za nezákonný. Napriek tomu odvolací súd nepristúpil k odstráneniu rozporov vo vykonanom dokazovaní, ani nevrátil vec súdu I. stupňa na doplnenie dokazovania, ale rozhodol vo veci sám. Tým podľa obvineného porušil zásadu náležitého zistenia skutkového stavu bez akýchkoľvek pochybností.

Ak sú v rozhodujúcich výpovediach rozpory, súd musí vyvinúť úsilie na ich odstránenie, inak je rozhodnutie arbitrárne. Odvolací súd sporné výpovede neporovnal, nehodnotil v súlade s § 2 ods. 12 Trestného poriadku a neodstránil tak zásadné pochybnosti. Rozhodnutie odvolacieho súdu tak spočíva v nesprávnom právnom posúdení a prezentovaní názoru nepodloženého dôkazmi, ktoré by mohli byť považované za nevyvrátiteľné. Záver o tom, že použil motorové vozidlo ako zbraň, a jeho použitím použil násilie voči poškodenému ako verejnému činiteľovi, nebol podložený žiadnym iným dôkazom ako len výpoveďou poškodeného, ktorý mal na výsledku konania záujem. Nezohľadnila sa vôbec pritom verzia skutku ním prezentovaná, ktorá bola navyše podporená aj výpoveďou svedkyne U. K..

V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, na základe ktorej vyvodil záver, že vina obžalovaného musí byť preukázaná dôkazmi presahujúcimi rozumnú pochybnosť. Pokiaľ súd nie je schopný spoľahlivo ustáliť, či sa motorové vozidlo rozbehlo smerom k policajťovi ako verejnému činiteľovi s úmyslom páchat'ľa mu ublížiť, nemožno dospieť k záveru, že boli naplnené znaky skutkovej podstaty daného trestného činu.

Ak existujú dve rovnocenné verzie skutku, mal súd postupovať pri rozhodovaní použitím zásady in dubio pro reo. Súd nižších stupňov na uvedenú zásadu úplne rezignovali, hoci skutkové rozpory v danom prípade boli zásadné.

Navrhol preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 388 Trestného poriadku rozsudok odvolacieho súdu zrušil a prikázal mu, aby vec vrátil súdu I. stupňa na nové prerokovanie a rozhodnutie, v ktorom by odstránil uvedené rozpory vo výpovediach priamych svedkov a následne vydal spravodlivé rozhodnutie po zistení riadneho a úplného skutkového stavu.

* * *

Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného poukázal na to, že obvinený síce v rámci dovolacej argumentácie formálne označil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, ale v skutočnosti jeho argumentácia sa týka len dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a k ostatným dovolacím dôvodom nič neuviedol.

Argumentácia obvineného sa týka výlučne len správnosti a úplnosti zisteného skutku, neberúc do úvahy nemožnosť preskúmavania skutkových zistení zo strany dovolacieho súdu a skutočnosti, že skutkové zistenia urobené súdmi nižších stupňov nemôže meniť ani dopĺňať. Uvedený dovolací dôvod je určený výlučne na nápravu právnych chýb rozhodnutia súdu vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo v iných skutočnostiach podľa noriem hmotného práva s tým, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dôvodu je dovolací súd viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré urobili súd I. stupňa a odvolací súd.

Námietky obvineného podľa jeho názoru nenapĺňajú žiaden dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a to vrátane dôvodu uvedeného pod písm. i) Trestného poriadku.

Navrhol preto dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde na to určenom (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Pripomína, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytykaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.). Podstatné sú teda vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvinenej, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

* * *

Dovolací súd posudzujúc dovolanie obvineného v uvedených intenciách konštatuje, že obvinený v ňom uplatnil primárne dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorý je naplnený, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa primárne rozumie, že súdmi v pôvodnom konaní ustálený skutok bol vo výroku o vine odsudzujúceho rozhodnutia právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci nenapĺňa znaky akéhokoľvek trestného činu, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, než pre aký bol obvinený uznaný za vinného. Podstatou správneho právneho posúdenia skutku je správna aplikácia hmotného práva, teda že skutok formulovaný v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho výroku o vine v napadnutom rozhodnutí súdu bol z pohľadu zákonných znakov správne subsumovaný pod konkrétnu skutkovú podstatu príslušného trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie najmä nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia

slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod.

V prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v jeho alternatívne nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutku je teda predmetom prieskumu výlučne to, či skutok tak, ako bol zistený - v skutkovej vete výroku o vine ustálený - súdmi nižších stupňov, bol správne subsumovaný pod príslušné ustanovenie Trestného zákona.

Dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorého účelom nie je opätovné preskúmavanie skutkových zistení, z ktorých vychádzali súdy nižšieho stupňa, ani preskúmavanie nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd nie je oprávnený nanovo hodnotiť vykonané dôkazy, posudzovať ich vierohodnosť, ani na ich základe dospieť k odlišným skutkovým záverom. Ťažisko dokazovania spočíva v konaní pred súdom I. stupňa, pričom jeho skutkové zistenia môže v medziach ustanovených zákonom dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3 a § 326 ods. 5 Trestného poriadku). Dovolací súd preto nevystupuje ako tretia inštancia oprávnená preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižšieho stupňa už len z toho dôvodu, že v dovolacom konaní nie je oprávnený vykonávať dôkazy spôsobom zodpovedajúcim zásadám ústnosti a bezprostrednosti, a preto ich nemôže ani opätovne hodnotiť.

Inými slovami povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému skôr konajúcimi súdmi, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru a nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov.

Obvinený pritom namietal práve skutkový stav zistený súdmi nižších stupňov, ktorý podľa jeho názoru nebol zistený bez dôvodných pochybností. Túto skutočnosť odvodzuje od arbitrárneho hodnotenia dôkazov a nedostatočného vysporiadania sa s existujúcimi rozpormi medzi svedeckými výpoveďami. Súd I. stupňa svoj záver o jeho vine mal založiť výlučne na výpovedi poškodeného napriek tomu, že existovali navzájom protichodné a vierohodné výpovede (jeho a svedkyne U. K.). Obvinený tvrdil, že poškodený vyskočil na kapotu motorového vozidla, pričom ak by sa skutok stal týmto spôsobom, potom použitie motorového vozidla ako nástroja násilia proti verejnému činiteľovi by bolo vylúčené. Tieto rozpory týkajúce sa skutkových zistení boli podľa názoru obvineného natoľko zásadné, že mali priamy vplyv na právnu kvalifikáciu skutku. Súčasne bol presvedčený, že ak existovali tieto dve navzájom rovnocenné verzie skutku, mal súd povinnosť postupovať pri rozhodovaní o jeho vine v súlade so zásadou *in dubio pro reo*.

Po preskúmaní dôvodov dovolania uplatnených obvineným dospel najvyšší súd k záveru, že obvinený v skutočnosti nespochybňuje právne posúdenie skutku ani nesprávnu aplikáciu hmotnoprávných ustanovení, ale samotné skutkové závery, z ktorých vychádzali súdy nižších stupňov. Obvinený totiž nevychádza zo skutkového deja ustáleného v tzv. skutkovej vete napadnutého rozhodnutia, ale tvrdí, že skutok sa stal v skutočnosti inak. Až na základe takto odlišne konštruovaného skutkového deja následne vyvodzuje záver, že skutok mal byť aj odlišne právne posúdený. V skutočnosti sa tak obvinený domáha zmeny skutkových zistení, resp. akceptácie vlastnej verzie priebehu skutku, čo predstavuje skutkovú, a nie právnu námietku.

Argumentácia obvineného je založená výlučne na jeho úvahe, že ak by súdy vychádzali z ním prezentovanej verzie priebehu skutku (t. j. že poškodený vyskočil sám na kapotu motorového vozidla), bolo by potrebné dospieť k odlišnému právnomu posúdeniu, pretože v takom prípade by nemohlo byť motorové vozidlo použité ako nástroj násilia voči verejnému činiteľovi. Takto formulovaná argumentácia obvineného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku však predpokladá zmenu skutkových zistení, ktoré boli ustálené v skutkovej vete na základe dokazovania vykonaného súdmi nižších stupňov.

Z hľadiska posúdenia, či bol naplnený uplatnený dovolací dôvod, nie je rozhodujúce, aké právne

následky by bolo možné vyvodiť z iného skutkového deja. Rozhodujúce je výlučne to, či skutok zistený súdmi nižšieho stupňa a ustálený v skutkovej vete napadnutého rozhodnutia bol správne právne posúdený. Hypotetická úvaha o tom, ako by bol skutok posúdený pri inom priebehu, nemôže založiť dôvodnosť dovolania. Obvinený tak v skutočnosti nepredkladá žiadnu argumentáciu vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu, ale domáha sa výlučne iného hodnotenia dôkazov, a v dôsledku neho zmeny skutkových zistení.

Ako už uviedol najvyšší súd, dôvodom dovolania nemôžu byť „skutkové námietky“, ktorými obvinený ako dovolateľ namieta nesprávnosť skutkových záverov súdov v pôvodnom konaní odzrkadlených v tzv. skutkovej vete výroku o vine odsudzujúceho rozsudku, ktoré sú odrazom procesu hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov, ktorý je však zverený výlučne súdom v pôvodnom konaní, keď výnimku v tomto smere v rámci dovolacieho konania predstavuje len prípad podania dovolania ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, čo však nie je posudzovaný prípad.

V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak nie je možné z pohľadu dovolacieho súdu posudzovať správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, preto námietky obvineného nenapĺňajú uvedený dovolací dôvod.

Námietku obvineného o nevysporiadaní sa so zásadnými rozpormi medzi výpoveďami jednotlivých svedkov súdmi v pôvodnom konaní, dovolací súd hodnotil ako námietku spadajúcu pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, podľa ktorého dovolanie možno podať, ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, pod ktorú možno subsumovať aj námietku nedostatočného odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

Právo na obhajobu (aj) v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v primárnej rovine predstavuje vytvorenie podmienok pre uplatnenie procesných práv obvineného (ním samým alebo prostredníctvom obhajcu), a pre zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie konkrétnych obhajobných práv. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení (nielen základné práva uvedené v § 34 a nasl., pokiaľ ide o obvineného, resp. § 44 a nasl. týkajúce sa obhajcu), ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva na obhajobu, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Napokon zo samotnej dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. Takýmto zásadným porušením nie je len porušenie ustanovení o povinnej obhajobe podľa § 37 Trestného poriadku ale aj iných, ak ich porušenie intenzitou a významom dosahuje obdobne zásadný negatívny materiálny dopad na možnosť obvineného reálne sa brániť proti trestnému obvineniu.

Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia však nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných

ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej tiež „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej tiež „dohovor“), pri ktorom ide o právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasným, zrozumiteľným a preskúmateľným spôsobom poskytuje odpovede na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Nevyžaduje sa, aby súd podrobne odpovedal na každý jednotlivý argument predložený obvineným, pričom podstatným je, aby sa vysporiadal s otázkami, ktoré majú pre rozhodnutie podstatný význam. Nejde tiež o právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré zodpovedá jeho predstavám.

Prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Vzhľadom na obsahovú spojitosť rozhodnutí súdu I. stupňa a odvolacieho súdu, nie je odvolací súd povinný reprodukovat' argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení rozhodnutia súdu I. stupňa, pokiaľ sa s ňou stotožňuje a považuje ju za správnu a dostatočnú. V takom prípade postačuje, ak na dôvody rozhodnutia súdu I. stupňa primeraným spôsobom odkáže, prípadne ich v nevyhnutnom rozsahu doplní.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na bod 26/ rozsudku odvolacieho súdu, ktorý jasne, zrozumiteľne a dostatočne ozrejmil dôvody, pre ktoré neuveril verzii obvineného o priebehu skutku.

Konkrétne odvolací súd uviedol, že „ďalšie rozpory vo výpovedi obžalovaného, ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedal, že keď poškodený dobehol k autu, toto už bolo naštartované, pričom obžalovaný sa mal v aute zamknúť. Takýto priebeh skutku ale nepotvrdila svedkyňa U. K., ktorá na hlavnom pojednávaní vypovedala, že čakala v aute a po návrate obžalovaného do auta sa ešte nejaký čas s obžalovaným v aute rozprávali a poškodený prišiel až následne, pričom vzhľadom na správanie sa poškodeného, ktorý mal trhať dvere auta a niečo kričať po maďarsky zamkla dvere auta a vozidlo pomaly naštartovali. Vzhľadom na rozpory vo výpovedi obžalovaného uvedené aj v bode 25 preto krajský súd výpoveď obžalovaného o priebehu skutkového deja nepovažuje za pravdivú, pričom za pravdivý opis skutkového deja považuje ten, ktorý na hlavnom pojednávaní opísal poškodený. Dôvodom na takýto záver krajského súdu je aj ten, že výpoveď poškodeného je potvrdzovaná svedkami Ing. U. Z. a X. Z.. Keďže krajský súd považuje poškodeného za vierohodného a jeho výpoveď na hlavnom pojednávaní za pravdivú,...“.

Ďalej uviedol, že „pokiaľ bol poškodený pred vozidlom obžalovaného, ktorý sa s vozidlom pohol smerom na poškodeného, potom poškodený nevyhnutne mohol buď skončiť na kapote vozidla či už tým, že bol na kapotu nabratý alebo tým, že na ňu vyskočil s cieľom predísť tomu, aby ho obžalovaný s vozidlom zrazil alebo poškodený mohol pred vozidlom uskočiť alebo mohol byť vozidlom zrazený na zem. Pokiaľ aj svedkovia v zhode s poškodeným vypovedajú o tom, ako poškodeného videli na kapote vozidla, potom je záver okresného súdu o tom, že poškodený zostal ležať na kapote vozidla jediným možným logickým záverom, pričom spôsob, ako sa poškodený na kapotu dostal - teda či bol nabratý obžalovaným, alebo na kapotu vozidla vyskočil, aby si chránil zdravie a život, je sekundárny“.

Z uvedeného je zjavné, že sa odvolací súd náležite zaoberal aj verzou skutkového deja uvedeného obvineným, t. j. aj námietkou týkajúcou sa spôsobu, akým sa poškodený dostal na kapotu motorového vozidla, ktorou sa v podstate snaží obvinený dosiahnuť revíziu skutkových zistení v dovolacom konaní. Po jej vyhodnotení však odvolací súd dospel k záveru, že tvrdenia obvineného neobstoja, keďže boli v podstatných okolnostiach v rozpore s výpoveďami ostatných vypočutých svedkov (vrátane jeho priateľky U. K.), a preto ju považoval za nepravdivú. Týmto odôvodnením sa odvolací súd priamo vysporiadal s podstatou predmetnej námietky obvineného a zrozumiteľne vysvetlil, prečo ju nepovažoval za dôvodnú. Uvedené odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preukazuje, že odvolací súd sa s uvedenou námietkou obvineného riadne a dostatočne vysporiadal v odvolacom konaní.

Z uvedeného dôvodu dospel najvyšší súd k záveru, že námietka obvineného založená na tvrdení o

nedostatočne zdôvodnenom súdnom rozhodnutí nie je dôvodná.

K ostatným uplatneným dovolacím dôvodom pod písm. g) a k) ustanovenia § 371 ods. 1 Trestného poriadku obvinený neuviedol žiadnu argumentáciu, ktorou by odôvodnil ich naplnenie. Dovolací súd nie je oprávnený sám vyhľadávať možné pochybenia napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktoré mu predchádzalo, odôvodňujúce naplnenie dovolateľom len formálne uplatnených dovolacích dôvodov. Je výlučne na dovolateľovi, aby v dovolaní jasne, určite a konkrétne vymedzil svoje dovolacie námietky - špecifikoval dostatočne individualizovane vytýkané chyby - spôsobom umožňujúcim dovolaciemu súdu, viazaným rozsahom (rámcem) dovolania, posúdiť primárne, či konkrétne vytýkané chyby sú vôbec subsumovateľné pod niektorý dovolací dôvod, a v prípade, že tomu tak je, či k takým chybám došlo.

Dovolacie námietky obvineného proti právnej kvalifikácii zisteného skutku [písm. i)] pre ich skutkový charakter vecne nenapĺňali takto uplatnený dovolací dôvod, pričom namietané nedostatky odôvodnenia napadnutého rozsudku [písm. c)] dovolací súd hodnotil ako nedôvodné, pretože jeho odôvodnenie je súladné s § 168 ods. 1 Trestného poriadku a nijako neporušuje právo obvineného na obhajobu.

Z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb tak napadnutým rozhodnutím ani konaním, ktoré mu predchádzalo, nebol naplnený žiadny z ním priamo uplatnených dovolacích dôvodov ani iný dovolací dôvod, pod ktorý by ním uvedené námietky prichádzalo do úvahy podradiť (subsumovať).

Dovolací súd preto na neverejnom zasadnutí uznesením podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.